

Henseende ikke ere ganske heldige. Det kan vel være, at man vilde mene, og det med nogen Føie, at der i disse almindelige Ord: „Enhver, der tager en Udlænding i Arbeide, er ansvarlig for, at denne er forsynet med Opholdsbog“ kunde ligge et videregaaende Ansvar end blot dette Bødeansvar. Dette er i alt Fald en Betragtning, som jeg vil henstille til det ærede Udvalgs nærmere Overveielse, forsaavidt iøvrigt dets Forslag under Nr. 13 skulde blive vedtaget. Mere væsentlig er imidlertid maaske en anden Forandring, som her er foreslaaet, nemlig at den Mand, hos hvem den fremmede Arbeider har havt Arbeide, ikke skal meddele en Attest om hans Forhold i Arbeidstiden, men kun skal meddele Attest om den Tid, i hvilken Udlændingen har havt Arbeide hos ham. Denne Forandring begrundede den ærede Ordspører ved at henvise til Analogien af Lyndelovgivningen, og jeg forstaaer meget vel, hvorledes man ved at tænke paa Lyndeloven kommer til at foreslaa en Forandring som den, der her er Spørgsmaal om. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at det forekommer mig, at det, der skulde vindes ved disse Opholdsbøger, Vandrebøger, eller hvad man vil kalde dem, for en væsentlig Del bliver spækket, naar man saaledes udflyder af Opholdsbogens Vidnesbyrd om den Paagjældendes Færd og Opsørsel paa de Steder, hvor han har været, og jeg vil tilføie, at jeg i og for sig heller ikke kan anse det for heldigt, at man her foreslaaet en Forandring, der er saaledes begrundet, som man har gjort det, i et Dieblit, hvor der netop bliver reist et Spørgsmaal, der vel maa finde sin Besvarelse i en ikke fjern Fremtid, om man i sin Tid har handlet ret ved at gjøre den Forandring i Lyndeloven at forbyde Studsmaals Meddelelse. Det er ikke min Mening at udtale noget Bestemt herom i dette Dieblit, jeg vilde helst betragte det som et aabent Spørgsmaal, der maatte blive Gjenstand for nyere Overveielse; men netop naar man ønsker at holde Spørgsmaalet aabent, kan jeg ikke finde det heldigt, at man i dette Dieblit gjør den Forandring, som er foreslaaet af Udvalget under Nr. 13, hvorved man paa en Maade antciperer Afgjørelsen af dette Spørgsmaal for Studsmaalsbøgenes Vedkommende. En Følge af Bestemmelsen i Vndringsforslaget under Nr. 10 til § 6, andet Stykke, om Opholdsbogens Aflevering til Politiet er naturligvis den, at der i § 8 foretages den Vndring, at det ikke er Arbeidsgiveren, der selv giver Paategningen i Arbeidsbogen eller Opholdsbogen, om Udlændingens Arbeide hos ham, og at man her indsører en Del Attester, som Udlændingen skal samle paa og først aflevere til Politiet, naar han om kortere eller længere Tid forlader Jurisdiktionen; man overlader da til Politimesteren at gjøre en Extrakt af disse Attester og saae den indsørt i Arbeidsbogen. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at man derved gjør Fremgangsmaaden vidløftigere, og det for alle Parter.

Stedetfor at gjøre Paategning i Arbeidsbogen skal Arbeidsgiveren udstede Attester, den arbejdsgjægende Arbeider skal samle paa disse Attester, og jo mere han er en skikkelig og brav Mand, der bliver i længere Tid i samme Jurisdiktion, desto vanskeligere bliver det at samle denne Bunte Attester sammen, desto mere udsat er han for, at en og anden Attest forkommer. Naar han saa om kortere eller længere Tid forlader Jurisdiktionen, skal han henvende sig til Politimesteren, og det er da denne, som skal gjøre Indsørselen om disse Attester i Arbeidsbogen. Det forekommer mig simplice at lade Arbeidsgiveren give Paategningen i Arbeidsbogen, men det lader sig ikke opnaa uden ved en Forandring af Vndringsforslaget, hvori der jo staar, at Vedkommende skal aflevere Arbeidsbogen til Politiet, og at den skal blive i Forvaring hos dette, indtil han forlader Jurisdiktionen. Under Nr. 14 er der af Udvalget, saavel af Flertallet som af Mindretallet, foreslaaet en Forandring i den Bestemmelse i Udfastsens § 8, at der skulde gjøres en Bemærkning om enhver den Paagjældende overgaaet Straffedom. Jeg maa tiltaa, at det forekommer mig, at det ærede Udvalgs Mindretal har været mere konsekvent end Udvalgets Flertal. Jeg kan forstaa, at man gjør den Betragtning gjældende, som vi nys hørte udtale af Mindretallet, at det ikke er humanit at give de Paagjældende et saadant Stempel, som Antegning af en overgaaet Straffedom i Opholdsbogen jo paa en Maade kan siges at være. Rigeover for denne Betragtning staaer jo imidlertid en anden, den nemlig, at en Paategning om overgaaede Straffedomme kan være af største Interesse for Politiet, der overhovedet har den Pligt at følge de her omhandlede Personer med vaagent Øie og at være vel bekendt med, hvorledes de i det Hele have opført sig; af denne Grund kan det, som det forekommer mig, være forsvarligt at give en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i Lovforslagets § 8. Men derimod har jeg mere Vanskelighed ved at se, hvorledes man kan komme til et Forslag som det, Udvalgets Flertal stiller under Nr. 14 Extra a. Er det stridende mod Humanitetens Forordringer at gjøre nogen Bemærkning i den Paagjældendes Opholdsbog om de ham overgaaede Straffedomme, forekommer det mig, at det Inhumane bliver mere fremtrædende, naar der kun er Spørgsmaal om mindre Forseelser, begaaede af den Paagjældende, end naar der er Spørgsmaal om større Forseelser. Jo større Forbrydelse, den Paagjældende har gjort sig skyldig i, desto mindre forekommer det mig, at han fortjener, at der tages Hensyn til ham; jo mere Paagjældende har viist sig at være en Forbryder, desto mere nødvendigt maa det være for den offentlige Sikkerheds Skyld at henlede Politiovervighebernes Opmærksomhed derpaa. Derimod af Hensyn til Politiets Bekvemmelighed at give en Forkrift om, at der skal gives Paategning om Røsgengeri- og Betleritrafaffedomme, medens man ikke vil have, at der skal gjøres Be-